

[Justitsministeren.]

»Indsættelsen af art. 235 har haft til formål at muliggøre en udfyldning af de huller, der måtte vise sig at være i traktaten som følge af, at man ved traktattekstens udarbejdelse har overset et eller andet praktisk problem i forbindelse med gennemførelsen af traktatens formål. Den anvendelse, Rådet hidtil har gjort af art. 235, er i overensstemmelse med dette begrænsede formål.

Det kan ikke udelukkes, at Rådet i fremtiden vil vælge at benytte art. 235 i videre omfang end hidtil, men artiklen forudsætter enstemmighed og indeholder herudover visse klare begrænsninger:

Den foreslåede handling skal være påkrævet for at virkeliggøre et af Fællesskabets mål. Herved sigtes til de mål, der er angivet i traktatens art. 2, sammenholdt med art. 3, og der kan naturligvis ikke ved fortolkningen af formålsbestemmelserne ses bort fra, at de findes i en traktat om oprettelse af et økonomisk fællesskab.

Målet kan endvidere kun virkeliggøres inden for fællesmarkedets rammer. Der sigtes herved til de rammer for Fællesskabets virke, der er opregnet i art. 3, og som fremgår af kapitelo-verskrifterne i traktatens anden, tredje og fjerde del. Der er således tale om samme saglige begrænsning, som gælder for institutionernes øvrige virksomhed efter traktaten.

Efter justitsministeriets opfattelse kan der herefter ikke være tvivl om, at bestemmelsen i art. 235 og de tilsvarende bestemmelser i de øvrige traktater ikke går ud over den begrænsning, der ligger i grundlovens krav om, at beføjelser kun kan overlades i nærmere bestemt omfang.«

Det er rigtigt, når det i begrundelsen for spørgsmålet anføres, at art. 235 i de senere år er anvendt hyppigere end tidligere. Der kan imidlertid ikke af antallet af retsakter udstedt med hjemmel i traktatens art. 235 sluttes noget med hensyn til fortolkningen af betingelserne for at anvende denne bestemmelse. Det kan i denne forbindelse nævnes, at ca. $\frac{2}{3}$ af de omkring 100 retsakter, hvor art. 235 alene eller i forbindelse med andre traktatbestemmelser er blevet citeret som hjemmel, er blevet udstedt inden for landbrugs-, toldlovs- og etableringsretsområderne og i de fleste tilfælde alene for at løse visse teknisk-juridiske hjemmelsproblemer, som f. eks. de problemer, der opstår ved, at de almindelige regler om landbrug princip-

elt ikke finder anvendelse på forarbejdede landbrugsvarer.

Det er også rigtigt, at art. 235 i de senere år er anvendt på en række områder, inden for hvilke bestemmelsen ikke tidligere var blevet benyttet. Muligheden heraf var forudset i justitsministeriets redegørelse, og der synes ikke at kunne påvises tilfælde, hvor Rådet har lagt den anden og videregående fortolkning af art. 235 til grund end den, som justitsministeriet anlagde inden Danmarks tiltrædelse af De europæiske Fællesskaber.

Der lægges da også fra dansk side under gennemgangen af forslag til EF-retsakter vægt på at sikre, at retsakterne har den fornødne hjemmel i EF-traktaterne. Dette gælder navnlig, hvor den pågældende retsakt som sin hjemmel henviser til art. 235.

Af *Nyborg* (FP) til ministeren for skatter og afgifter (27/7 76):

»Agter ministeren på den danske regerings vegne at følge henstillingen fra EF-kommissionen om »at stoppe skatteskruen og i stedet skære i de offentlige udgifter«?»

(Spm. nr. 694).

Begrundelse.

Ifølge *Berlingske Tidende* den 26. juli 1976 har EF-kommissionen i en rapport opfordret til at begrænse indkomststigningerne og stramme budgetpolitikken så meget som de økonomiske forhold tillader det. Ministeren bedes derfor i sit svar redegøre for, om den danske regering vil følge henstillingen.

Minister for skatter og afgifter *Svend Jakobsens* svar (12/8 76):

Som et led i samarbejdet om den økonomiske politik i EF afholder Rådet af økonomi- og finansministre fast hvert år tre møder, hvor den økonomiske situation i Fællesskabet drøftes. Herunder fastlægges retningslinjer for den økonomiske politik, der bør følges af Fællesskabet og af hver medlemsstat.

I beslutningen om forberedelsen af de offentlige budgetter, som blev vedtaget af Rådet den 26. juli, peges for Danmarks vedkommende på, at den økonomiske politik frem til udgangen af 1977 må tilrettelægges med henblik på at forbedre beskæftigelsen og udviklingen på betalingsbalancens løbende poster samt underbygge tendensen til mindre prisstigninger. For at opnå dette må der i så vid udstræk-